

เรียงความ : ความประทับใจที่ออกไกโด

ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันเคยไปประเทศญี่ปุ่น แต่มันเป็นครั้งแรกกับการไปเยือนฮอกไกโด ฉันรู้สึกตัวเองตัดสินใจถูกแล้วที่เลือกไปเรียน โครงการนี้ เคยมีหลายครั้งที่ทำให้รู้สึกลังเลในการตัดสินใจว่าเอ๊ะเราควรไปจริงหรือ มันคุ้มค่าจริงหรือโครงการนี้ ถ้าเราเอาเงินที่จะไปโครงการนี้ไปเรียนโครงการอื่นแทนล่ะจะดีกว่าไหม เพราะโครงการที่จะไปเรียนโครงการนี้และเมืองนี้สามารถหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตได้น้อยมาก และไม่ค่อยมีรีวิวการไปเรียนของคนอื่นเลย ถ้าเราไปเราจะอยู่ได้มั๊ย การเรียนจะยากหรือเปล่า และเหตุผลอีกนัยหนึ่งการที่ตามมาว่าเราควรจะไปจริงหรือ? แต่สุดท้ายฉันก็ตัดสินใจไปค่ะ คิดว่าลองดูสักตั้งถือว่าเป็นประสบการณ์ใหม่ๆที่เราจะได้รับ และโครงการนี้ก็ไม่ทำให้ฉันผิดหวังที่ตัดสินใจเข้าร่วมโครงการเรียนภาษาญี่ปุ่นและวัฒนธรรมระยะสั้น ณ โรงเรียนสอนภาษาญี่ปุ่นโดยเทศบาลเมืองอิคาซึคาวะ จังหวัดฮอกไกโด ประเทศญี่ปุ่น โดยโครงการนี้เป็นโครงการที่ทำให้ฉันได้รับความรู้ และประสบการณ์ใหม่ๆ อีกทั้งยังได้พบเจอเพื่อนใหม่ๆ คนหลากหลายเชื้อชาติที่มาเรียนที่โรงเรียนเดียวกัน ถึงแม้จะต่างวัฒนธรรมกันพวกเราก็สามารถปรับตัวเข้าหากันและเป็นเพื่อนกันได้ การมาเรียนที่นี่ไม่เพียงแต่ได้ความรู้ แต่ยังได้มิตรภาพดีๆกลับมาด้วย มิตรภาพคือสิ่งที่ยั่งยืนในความคิดของฉันไม่สามารถหาได้ง่ายๆจากที่ไหน แต่เป็นสิ่งที่เราต้องช่วยกันสร้างทั้งสองฝ่ายไม่เพียงแต่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

เมืองที่ฉันมาเรียนนั่นคือเมืองอิคาซิวะ เป็นเมืองเล็กๆแห่งหนึ่งในฮอกไกโด เป็นเมืองที่ไม่มีน้ำประปาอย่างที่บ้านเราใช้ดื่ม แต่น้ำที่เมืองแห่งนี้มีใช้ดื่มใช้สอยคือ น้ำแร่ มันน่าทึ่งมาก ในความรู้สึกฉัน น้ำแร่มันมีประโยชน์มากๆเลยนะ มาอยู่ที่นี้ฉันไม่จำเป็นต้องซื้อน้ำเปล่าดื่มเลย แค่เปิดก๊อกน้ำคุณก็สามารถดื่มได้เลยง่ายใช่ไหมล่ะ แลเมืองแห่งนี้ยังมีผลผลิตหลักคือข้าว ซึ่งมันอร่อยมากๆในความคิดของฉัน

นี่คืออาหารมื้อแรกที่ได้ทานในหอพักที่ฉันมาอาศัยอยู่และอาหารมื้อต่อไปที่ฉันได้ทาน ที่หอจะมีอาหารให้ 3 มื้อ คือ เช้า กลางวัน เย็น จันทร์-ศุกร์ อาหารเช้าจะเป็นแบบบุฟเฟ่ ตักทานเอง ส่วนกลางวันและเย็น จะเป็นแบบเบนโตะ ส่วนวันเสาร์ก็จะมีขนมปังกับน้ำผลไม้กับน้ำให้ โดยจะต้องหยิบถุงที่ใส่ขนมปังกับน้ำในเย็นวันศุกร์ ส่วนมื้อที่ไม่มีให้ก็จะมีคูโปงแทนเงินสดไว้ให้ใช้ซื้ออาหารทานเองค่ะ

และนี่คือหอพักที่ฉันได้มาอยู่อาศัยครั้งแรกที่เห็นห้องตัวเองก็รู้สึกประทับใจมาก คือห้องที่ฉันอยู่คือห้องพักสำหรับ 4 คน ก็จะมีเตียง 2 ชั้น 2 เตียง โดยในห้องนี้ จะมีห้องน้ำและห้องครัวในตัว คือดีมาก ก ไก่ล้านตัว มันหรุกว่าหอพักที่ไทยที่ฉันอาศัยอยู่อีก นอกจากนี้ก็ยังมีโต๊ะเขียนหนังสือ 2 ตัว โต๊ะขนาดเล็ก

สำหรับนั่งพื้นอีก 1 ตัว และก็มีทีวีอีก 1 เครื่อง ซึ่งฉันก็เปิดดูนะแต่เปิดได้เพียงไม่นานก็ต้องปิด เพราะฟังไม่รู้เรื่อง ถ้ามีละครก็จะดูนานขึ้นอีกหน่อยแต่ก็แปลไม่ออกอยู่ดี มีบ้างที่แปลออกแต่ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น นอกจากห้องพักที่ฉันประทับใจสุดๆแล้ว ภายในหอพักก็ยังมีห้องครัว ห้องอาบน้ำรวมแยกชายหญิง และก็มีห้องสุขาแยกเพิ่มออกมานอกเหนือจากภายในห้องพักอีกเพื่อเพื่อนๆที่นอนเพื่อนใช้ห้องน้ำในห้องพักไม่ไหว นอกจากนี้ก็ยังมีห้องสำหรับซักเสื้อผ้าแยกชายหญิง ภายในห้องนี้ก็จะมีการซัก และเครื่องปั่นแห้งแบบหยอดเหรียญคอยให้บริการตัวเอง ถ้าใครไม่อยากเสียเงินเพิ่มก็เอาเสื้อผ้าไปตากฮีทเตอร์ภายในห้องพักตัวเองเอาละ

แล้วก็หอพักที่ฉันพักอาศัยอยู่นั้นจะเป็นอาคารเดียวกันกับที่ใช้เรียนเลยล่ะเพียงแค่แบ่งใช้งานกัน คนละครึ่งอาคารฝั่งปีกขวาจะเป็นหอพักแต่ฝั่งนี้จะมีขนาดเล็กกว่าฝั่งอาคารเรียนล่ะ ส่วนฝั่งซ้ายก็จะใช้เป็นอาคารเรียน โดยภายในชั้น 1 ก็จะเป็นห้องพักครู ห้องสมุด ห้องโถง และก๊อปปี้ ห้องอาหารน่าจะเป็นคาเฟ่ขนาดย่อมๆล่ะ แต่ว่าคาเฟ่กับห้องสมุดในช่วงที่ฉันไปเรียนนั้นยังไม่เปิดให้ใช้บริการ ส่วนชั้นที่ 2 ก็จะมีห้องเรียนโดยแบ่งตามคลาสต่างๆซึ่งห้องที่ฉันได้อยู่ก็คือ ห้องคลาส E ละ

ห้องนี้ก็มีการเรียนการสอนไม่ยากอะไรระดับความยากง่ายก็ประมาณ N 5-4 ตามที่เซนเซบอกมา แต่ถ้าเรารู้สึกว่ายากไปหรือง่ายเกินไปก็สามารถขอย้ายห้องเรียนได้ละ แต่ถ้าย้ายไปแล้วรู้สึกว่ายากเกินไปหรือเรียนไม่ไหวก็สามารถย้ายกลับมาเรียนห้องเดิมได้ ซึ่งดีมากเลยล่ะค่ะ ตอนแรกฉันก็มีความคิดที่จะย้ายแต่กลัวยากไปก็เลยตัดสินใจที่จะอยู่ห้องเดิม แหมห้องนี้ก็มีเพื่อนที่นั่งข้างๆเป็นชาวอินโดนีเซียที่ได้รู้จักกันตอนปฐมนิเทศแล้ว ก็เลยเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ตัดสินใจเลือกห้องนี้ แล้วก็เซนเซที่นี้ใจดีมากละไม่เข้าใจตรงไหนถามได้ เซนเซจะคอยถามตลอดว่าเรียนตามทันมั๊ย อยากให้สอนช้ากว่านี้มั๊ย หรือเร็วกว่านี้ ใครเรียนตามไม่ทันเซนเซก็จะค่อยๆสอน ค่อยๆอธิบายให้ฟังใหม่ การเรียนก็เป็นอย่างสนุกสนานละ ถ้าวันไหนสอนเนื้อหาจบเร็วก็จะมีเกมให้เล่นกันท้ายคาบ บางวันก็เล่นกันกลางคาบเพื่อให้ผู้เรียนผ่อนคลาย แล้วก็ในหนึ่งสัปดาห์

ก็จะมีสอบควิซกันจีประมาณ 1 ครั้งละ เช่นเซประจำห้อง E

ก็จะมี 2 คนหมุนเวียนกันมาสอนสลับวันกัน ที่นี่ใช้เวลา

เรียนไม่มากแค่ช่วงเช้า-ประมาณเที่ยงก็ปล่อยละ ในช่วงบ่าย

ก็จะมีกิจกรรมต่างๆตามตารางที่ทางโรงเรียนจัดไว้ จะเข้า

ร่วมหรือไม่เข้าร่วมก็ได้ละ เช่น สอนชงชา พับกระดาษ

สอนถ่ายรูป ทำงาน เป็นต้น แต่กิจกรรมที่กล่าวมามี

ค่าใช้จ่ายละ แต่ว่าเด็กไทยไม่ต้องเสียเพราะรวมอยู่ในค่า

โครงการเรียนร้อยแล้ว นอกจากนี้ก็ยังมีพาไปทัศนศึกษา ที่

แรกที่ทางโรงเรียนพาไปเลยก็คือไปขึ้นเขาที่ภูเขาอาซาฮิดาเกะ ช่วงที่ไปบนภูเขามีหิมะปกคลุม

แล้วละ เป็นครั้งแรกเลยที่ได้เห็นหิมะจริงๆถึงแม้ทางโรงเรียนจะใช้เวลาในการเดินทางน้อยแต่ก็

สนุกๆมากๆเลยละได้เล่นปาลิมะกับเพื่อนๆถึงแม้จะหนาวแต่ก็คิดว่าไหนๆก็มาแล้วก็เล่นกันให้

เต็มที่ไปเลยดีกว่า ก่อนกลับก็มีซื้อขนมของฝากเล็กน้อยละ

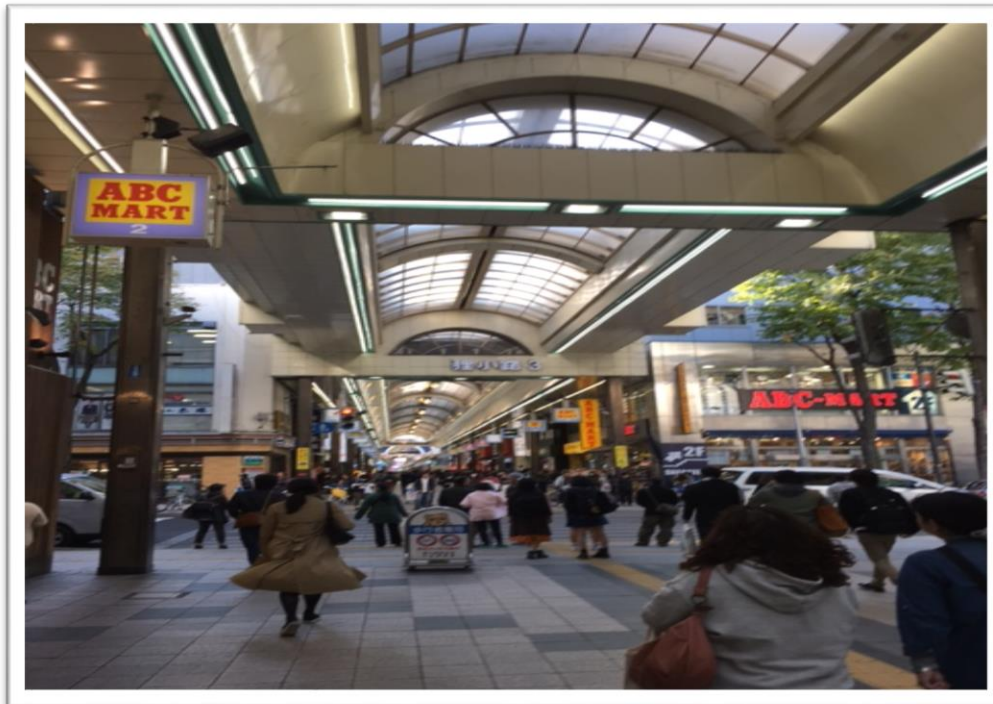
สถานที่ต่อมาที่โรงเรียนพามาก็คือสวนสัตว์อาซาฮิดาเกาะกับพิพิธภัณฑค์ะแล้วก็มีพาเข้าชมท้องฟ้าจำลอง คนบรรยายก็พูดญี่ปุ่นน้ำไหลไฟดับ ทำเอาหลายๆคนหลับกันไปเลยทีเดียว

ทริปสุดท้ายที่พาไปทัศนศึกษาก็คือพาไปโอตารุกับซัปโปโรค่ะ

.....จบทริปทัศนศึกษาค่า.....

นอกจากเรียน กิจกรรม และทัศนศึกษาแล้ว เวลาว่างที่เหลือของฉันก็เที่ยวค่ะ เนื่องจากเมืองอิ
กาซึคาวะส่วนใหญ่สถานที่ท่องเที่ยวเป็นธรรมชาติ ซึ่งทางโรงเรียนก็พาไปมาบ้างแล้ว ส่วนที่
เหลือที่ฉันก็ไปไม่เป็น ก็เลยไปซื้อป๊อปปี้และหาอะไรทานที่อาซากุซะกันค่ะเนื่องจากใกล้เมืองอิ
กาซึคาวะและไปสะดวกสุดๆรถเมล์ต่อเคียวถึงเลย

หลังจากอยู่ไปสักพักก็เริ่มเบื่อค่ะเพราะวันหยุดไม่มีอะไรทำก็เลยตามเพื่อนไปหมู่บ้านราเมน
ขึ้น JR ของเมืองนี้ครั้งแรกก็หลงกันค่ะ รถไฟที่ขึ้นที่นี่เป็นแบบเก่าหน่อยค่ะไม่ค่อยทันสมัยแบบ
ในโตเกียว แต่ก็ได้อารมณ์ไปอีกแบบ ขึ้นผิดลงผิดถือเป็นประสบการณ์ค่ะ แต่สุดท้ายก็ไปถึงจน
ได้

ถึงหมู่บ้านราเมน ฉันกับเพื่อนก็มาต่อคิวทานราเมนร้านดังตามฟีดบนโซเชียลที่ต่อคิวก่อน
หน้าบอกค่ะ

หลังจากอยู่มาสักพักใหญ่ก็ใกล้จะถึงกำหนดกลับไทยแล้วละ อาทิตย์สุดท้ายก็เลยไปช้อปปิ้งของฝากที่ขับไปโรกันอีกรอบกับเพื่อนๆ

ภาพโรงเรียนและหอพักอาทิตย์สุดท้ายก่อนกลับค่ะ หิมะเริ่มตกในช่วงใกล้จะกลับพอดี

และแล้ววันปัจฉิมนิเทศก็มาถึง ความรู้สึกตอนนั้นคือไม่อยากกลับมาไทยเลยอยากอยู่ที่นั่นต่อ ยาวๆ หลังจากจบพิธีปัจฉิมนิเทศเสร็จฉันกับเพื่อนๆ ก็ขึ้นไปหาเซนเซและเพื่อนๆ ที่ห้องเรียนเพื่อถ่ายรูปหมู่และบอกลาเพื่อนๆ ในห้องกันค่ะ วันสุดท้ายของฉันและเพื่อนในห้องเรียน ทำให้ฉันรู้สึกเศร้ามากค่ะ เพื่อนอินโคนที่นั่งข้างฉันร้องไห้ด้วย แล้วฉันก็ร้องตาม หลังจากนั้นก็มีคุณป้าคน เกาหลีและคนจีนมากอดปลอบประพูนๆ ถึงแม้ฉันจะไม่เคยคุยกับป้าๆ ที่เป็นเพื่อนร่วมห้องเรียน กับใครหลายๆ คนในห้อง แต่วันสุดท้ายที่ต้องจากลาฉันทำให้ฉันรู้สึกสนิทกับทุกคนในห้องมาก ขึ้น ยิ่งทำให้ไม่อยากกลับ ณ ตอนนั้นคิดว่าน่าจะทำความรู้จักกันให้มากกว่านี้ อายุไม่ใช่ปัญหา เราสามารถเป็นเพื่อนกันได้ เพราะทุกคนต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือมาเรียนที่นี่ มาหาความรู้ หาประสบการณ์ใหม่ๆ วัฒนธรรมใหม่ๆ และเพื่อนใหม่ๆ

สุดท้ายต้องขอขอบคุณโครงการนี้ที่ทำให้ฉันได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ และเพื่อนใหม่ที่น่ารัก การมาที่นี่ทำให้ฉันได้อะไรหลายๆอย่างกลับไปด้วย ที่อिकाชิคาวะทำให้ฉันได้ฝึกฝนภาษาญี่ปุ่นไม่ว่าจะเป็นการซื้อของในร้านสะดวกซื้อ การถามทาง และสถานการณ์ต่างๆอีกมากมายที่ทำให้ได้ใช้ภาษาญี่ปุ่น และการมาเรียนที่นี่ไม่ใช่แค่มาเรียนหรือมาเที่ยวเล่น แต่ยังสอนให้ฉันรู้จักการปรับตัว กล้าที่จะพบเจอสิ่งใหม่ๆ วัฒนธรรมที่แตกต่างกันออกไปแต่เราสามารถอยู่ด้วยกันได้ อिकाชิคาวะจะอยู่ในความทรงจำของฉันตลอดไป และถ้ามีโอกาสฉันจะกลับไปที่นี่อีกครั้งและอีกครั้ง.....

น.ส.วรมล หามะลิ สาขา BJ ชั้นปีที่ 3

